

PIERRE DE MARBEUF (1596 – 1635)**(Și marea, și iubirea...)**

Și marea, și iubirea, la fel sunt de amare,
 Și marea, și iubirea cu-amarul se-mpreună,
 Te-afunzi într-o iubire ca-ntr-un adânc de mare
 Căci marea și iubirea sunt landuri de furtună.

Cel ce de val se teme, pe maluri să rămână,
 Cel ce se teme cum că, răul iubirii doare,
 Să nu se lase prins în a dragostei vâltoare
 Și-atunci de naufragii n-o ști-n a vieții hulă.

Leagăn îi fuse marea iubirii-ntâi a lumii,
 Focul din doruri naște, mumă-i e fiica spumii
 Dar apa arme n-are pentru focul neînvinș

Căci dac-ar putea apa să stingă dorul humii
 Însuflețite, jarul din vetrele genunii
 Cu-a mării mele lacrimi demult eu l-aș fi stins.

CLEMENT MAROT (1496 – 1544)**DULCE-AMARĂ DRAGOSTE
(Du mal content d'amours)**

Iar să mă-ndrăgostesc parcă n-aș vrea;
 Acea ce-o credeam iubire pură
 Mi-a dovedit că dragostea-i măsură
 Nimicului și, că părere-i ea.

O socoteam iubita mea dar ea,
 Ea, nu pe mine, pe-altul îl iubea!
 S-o cert înseamnă să-mi răcesc a gură...
 O, dragostea!

În ziua de-azi așa e lumea, da...
 Femeile sunt ca o piață rea
 Cu nestatornicia trăsătură;
 Cei înțelepți nu se-ncarce de ură:
 De ce, în fond, să-ndure n-ar putea?
 O, dragostea!

CLEMENT MAROT (1496 – 1544)**CHIAR DESPRE MINE
(De soy mesme)**

Nu mai sunt cel ce-am fost altădat'
 Și mă tot mir de-acel ce acum mi-s;
 Prea mândra-mi primăvară și vara mi-au zburat
 Precum o rază printr-un geam deschis.

Iubire, tu regat mi-ai fost și vis:
 Te-am slujit, pe toți zeii, cu râvnă, ne-abătut
 O, de-aș putea să mă mai nasc odat'
 Ți-aș fi un slujitor neîntrecut...

LOUISE LABÉ (1524 – 1566)**ÎNVII ȘI MOR... / Sonetul VII**

Învii și mor: mă pârjolesc, mă-nec,
 Văpaie sunt sub strai de gheață plin
 Mi-e viața mângâiere și-amar chin
 Tristețile-mi cu bucurii se-ntrec

Râd din senin și plâng pe negândite
 Plăcerea-mi în neliniște vibrează
 Mă leg de doruri care nu durează
 Sunt pom uscat cu ramuri înverzite.

Astfel iubirea ne-ncetat mă poartă
 Și, când cred că durerea mi-e stăpână
 Mă regăsesc plină de sori deodată

Când cred că fericirea-i a mea toată
 Că ceasul împlinirii a bătut
 Cu-amarul tot o iau de la-nceput.

Căruțe la câmp

LOUISE LABÉ (1524 – 1566)

SONETUL VI

Se stinge orice lucru-nsufletit
Când sufletul de trupu-i se desparte:
Eu, trupul sunt, tu – cea mai bună parte,
Unde te-ai dus, sufletul meu iubit?

Nu mă lăsa tânjind neconținut
Spre-a mă salva apoi în timp, departe.
Vai, trupul tău, nu-s două-n lume alte
Măsuri cu jumătatea de-ntregit.

Fă, dragul meu, să-mi fie floare rară
Această întregire dulce-amară,
Să n-o privești indiferent și, lasă

Fără de teamă, cu blândețe doar,
Să-mi fie frumusețea ta aleasă,
Crudă mai ieri, azi, fără de preț dar.

LOUISE LABÉ (1524 – 1566)

SONETUL XIII

Atâta timp cât ochii mei vor ști
De lacrimi, de amarul din regrete,
Cât glasul meu va face să încete
Plâns și oftat în nopțile pustii,

Atâta timp cât lira-mi va slăvi
Pe strune farmecele-ți mândre, certe
Iar gândul meu, spre tine să se-ndrepte,
Nici o secundă nu va conțeni,

N-aș vrea încă să mor.
Dar când deșert îmi va fi lacul ochilor,
Glasul dogit și mâna fără vlagă,

Iar mintea mea, în astă tihnă vagă,
N-o mai da semn de ardere deplină,
Moartea atunci n-are decât să vină.

PIERRE DE RONSARD (1524 – 1585)

(În zi de Mai Întâi...)

În zi de Mai Întâi, îți jur, Elena mea,
Pe Castor și pe Pollux – gemenii frați ai tăi,
Pa via-mbrățișată de-a ulmilor vâpăi,
Pe pajiști și pe crânguri de verde-peruzea,

Pe noua primăvară ce-nvie lut și stea,
Pe limpezile unde din râurile-n văi,
Pe al privighetorii cântec cu triluri moi
Că tu îmi vei rămâne iubirea ultima!

Doar tu mi-ești dragă, frumusețe-aleasă
Nu doar pentru junetea chipului îngeresc
Ci pentru-ntregul zbucium ce sufletul mi-apasă.

Eu mi-s pe a mea soartă stăpân, mărturisesc;
Virtutea mă conduse ca să te întâlnesc
Dar dacă ea mă-nșeală, adio, Preafrumoaso!

PIERRE DE RONSARD (1524 – 1585)

(Frumoaselor Maria și Casandra...)

Frumoaselor Maria și Casandra, rămas bun!
Trei ani v-am fost (la Bourgueil) rob credincios de-a rândul:

Una din voi sub soare-i, cealaltă e de-acum
Lumină Cerului, pământul îmbrăcându-l.

În primăvara vieții cu un amor nebun
V-am slăvit frumusețea; orgoliul vostru, blândul,
În lacrimile mele amesteca doar vântul
Și parcă mâna sorții nătângă-mi croi drum...

Ajuns acum în Toamnă, deși nefericit,
Mă simt ca-n Primăvară, mereu îndrăgostit
De tot ce mă-nconjoară, ca și cum un blestem a

Făcut ca zeul Amor să mă îmbie iar
Cu șfichiuri de bice ca niște limbi de jar
S-asediez Ilonul și s-o fur pe Elena.

Traducere Paula Romanescu